



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **Z. Z.**
státní příslušnost Čínská lidová republika
zastoupený Mgr. Ondřejem Novákem, advokátem sídlem 738 01
Frýdek – Místek, Farní 19

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2018 č. j. OAM-751/ZA-ZA05-P15-2015,
o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra České republiky **se zrušuje** a věc se mu vrací k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 8 228 Kč do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
- III. Odměna advokáta Mgr. Ondřeje Nováka **se určuje** částkou 4 114 Kč, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 7. 2. 2018 č. j. OAM-751/ZA-ZA05-P15-2015 žalované Ministerstvo vnitra České republiky rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu správního řízení vzal žalovaný za objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jsou obavy z fyzického násilí ze strany policie a čínské vlády v důsledku zadržení a delšího vyslýchání z důvodu jeho příslušnosti k náboženské skupině Zhen Ye Su – Pravý Ježíš, nebo též Pravá církev Ježíšova. Na podkladě výpovědi žalobce a shromážděných informací ohledně dodržování lidských práv a svobod v zemi původu žalobce učinil žalovaný závěr, že žalobce nebyl ve své vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť takové důvody v průběhu řízení ani neuváděl. Dle žalovaného nebyl žalobce v zemi původu z důvodu příslušnosti k náboženské skupině nikdy vystaven pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu, a proto mu podle ust. § 14 písm. b) zákona o azylu rovněž mezinárodní ochranu neudělil. Jelikož žalovaný nezjistil skutečnosti, že se v případě žalobce jedná o případ hodný zvláštního zřetele, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do země původu hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy, a proto mu neudělil ani doplňkovou ochranu ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které žalovanému vytýkal porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v jeho ustanoveních § 3, § 2 odst. 4, § 68 odst. 3 a § 50 odst. 3, 4. Zároveň vytýkal žalovanému porušení ust. § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu s tím, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu a § 14a téhož zákona, neboť mu v případě návratu hrozí nebezpečí vážné újmy. Podle žalobce porušil žalovaný také článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, článek 3 Úmluvy proti mučení a článek 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Žalobce odkázal na skutečnosti, které uvedl žalovanému při pohovorech konaných dne 7. 10. 2015, 31. 5. 2016 a 19. 10. 2016. Pochází z provincie Henan, město Z. Z., X. X., Čínská lidová republika a je křesťan, člen církve Zhen Ye Su, jejímž členem se stal v roce 2012. Se svými spoluvěřci se scházel v malých skupinkách jednou týdně, přičemž místa setkání se střídala. Z důvodu své víry byl vyloučen ze studia na vysoké škole poté, kdy se učitel této školy dozvěděl, že žalobce je věřící a dal mu na výběr možnost, buď se vzdá své víry anebo opustí školu. O jeho víře se od učitele vysoké školy dozvěděl jeho otec, který se obával důsledku žalobcovy víry a rozhodl se

s ním rozvázat veškeré vztahy a dokonce si od něj podepsat potvrzení, že se mezi nimi ruší vztah otce a syna, načež byl žalobce vyhozen z domova. Při pohovoru dne 19. 10. 2016 žalobce vypovídal, jak byl zadržen a mučen policií. Stalo se tak v roce 2014, kdy probíhala kampaň čínské vlády vyzývající k tvrdému úderu na domácí církve. Následně žil žalobce v neustálém strachu z pronásledování. Návratu do Číny se obává, neboť má strach, že bude zadržen a vězněn pro svou víru, ale také pro dlouhodobý pobyt v zahraničí, kdy má již neplatné turistické vízum, o čemž mají čínské úřady zřejmě vědomost. Podle žalobce byly v jeho případě jednoznačně naplněny důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť má odůvodněný strach z pronásledování pro své náboženské vyznání. V důkazních materiálech ohledně Čínské lidové republiky je zcela jednoznačně uvedeno, že členové domácích nepovolených církví jsou pro svou víru pronásledováni, soustavně rušeni raziemi v místech setkání, zadržováni, ponižujícím způsobem vyslýcháni a následně rovněž v mnohých případech trestně stíháni a trestáni odnětím svobody. Jsou též mučeni a v některých případech beze stopy mizí. Členům těchto církví je zabavován náboženský materiál a peníze, což nemá oporu v zákoně. Je proto nutno odmítnout závěry žalovaného, že obavy žalobce nejsou důvodné. Žalobcem popisované skutečnosti v průběhu správního řízení nepochybně spadají pod pojem pronásledování tak, jak je definován v ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu a Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 (tzv. Kvalifikační směrnice). Z informací dostupných o zemi původu žalobce vyplývá, že k pronásledování křesťanů dochází i na celém území Číny. Žalobce odkázal zejména na Zprávu organizace China Aid, z jejichž statistik vyplývá, že pronásledování křesťanů probíhá masově ve všech částech země. V důsledku toho je nemožné vnitřní přesídlení žalobce v rámci Číny. Skutečnost, že vnitřní přesídlení v rámci Číny není možné, je známa žalovanému z úřední činnosti, kdy v rámci řízení vedených žalovaným čínským křesťanům ve skutkově i časově obdobných věcech azyl udělen byl. Pokud tedy žalobci mezinárodní ochrana udělena nebyla, je zřejmé, že žalovaný vzal za základ napadeného rozhodnutí skutkový stav, který je v rozporu se správním spisem a nemá v něm oporu a je rovněž v rozporu s provedeným dokazováním. Žalobce zároveň nesouhlasil i s neposkytnutím doplňkové ochrany, neboť v případě jeho návratu do země původu mu hrozí nebezpečí vážné újmy, konkrétně mučení a nelidské či ponižující zacházení či trestání. Dále žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nepochopitelné a neakceptovatelné kopírování částí odůvodnění, v důsledku čehož je toto rozhodnutí nesrozumitelné, neboť z něj ani nevyplyvá, na základě kterých konkrétních důkazů žalovaný dospěl k jednotlivým skutkovým zjištěním a z jakých důvodů. Žalovaný odmítl hodnotit veškeré důkazy, které mu byly předloženy v průběhu správního řízení. Žalobce poukázal na rozpornost tvrzení žalovaného o tom, že je seznámen se situací v Číně a že nepopírá problematičnost postoje čínské vlády k náboženským skupinám a na druhé straně v odůvodnění napadeného rozhodnutí tvrdí, že mu v Číně nehrozí jakékoliv nebezpečí. Žalobce navrhl k důkazu jako jeden z relevantních materiálů pro vyhodnocení žádosti o udělení mezinárodní ochrany Zprávu Ministerstva zahraničních věcí České republiky č. j. 98863/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015 pojednávající o zatýkání i mizení osob navrátilších se po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu na území Číny. Podle žalobce žalovaný tento důkaz účelově pominul, aby mu nemusel udělit azyl či doplňkovou ochranu. Tento nabízený důkaz žalovaný neprovedl, aniž by si vyžádal jakékoliv aktualizované sdělení Ministerstva

zahraničních věcí. Žalovaný nesprávně aplikoval zásadu hospodárnosti řízení v tom, že nezajistil překlad navrhovaných důkazních materiálů, které žalobce v průběhu správního řízení doložil. Bez jakýchkoli důvodů a v přímém rozporu s provedeným dokazováním žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí, že žalobce je ekonomickým migrantem a uvádí nepodložené tvrzení o organizované skupině, organizované cestě do Zastávky u Brna apod. Závěrem své žaloby namítal nezákonný způsob seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a zcela nepřiléhavé použití citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu. Navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2018 č. j. OAM-751/ZA-ZA05-P15-2015 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s.ř.s.).
5. Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 2. 9. 2015. V žádosti uvedl, že svou vlast opustil 20. 8. 2015 z náboženských důvodů. V současnosti v Číně věřící lidé jsou ve složité situaci a spousta z nich je v nebezpečí z důvodu vyšetřování nebo zatčení. Pro některé lidi je v těchto podmínkách až nemožné přežít. Žalobce byl členem církve Zhen Ye Su – Pravý Ježíš. Vyřídil si vízum, s čímž mu pomohla zprostředkovatelská firma. Z Pekingu letecky cestoval do Jekatěrinburgu a následně do Prahy. V případě návratu do vlasti se obává fyzického násilí ze strany policie a čínské vlády v důsledku zadržení a delšího vyslýchání. Velké procento zadržených u nich vykazuje známky fyzického týrání. Toto týrání by v jeho případě hrozilo kvůli členství v náboženské skupině. Dne 7. 10. 2015 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Při něm žalobce rovněž uvedl, že měl ve své vlasti potíže kvůli své víře. Jeho matka je rovněž věřící a otec je proto vůči ní násilnický, jelikož chtěl, aby s touto vírou skončila. Koncem roku 2012 se z důvodu domácího násilí jeho rodiče rozvedli. Otec žalobce nechce znát jako syna, jelikož je věřící. Žalobce navštěvoval vysokou školu, přemlouval spolužáky na obrácení se k Bohu. Udal jej však jeho spolužák učitel, který si jej dvakrát pozval k pohovoru s tím, že má ukončit víru, jinak že může ukončit studium. Žalobce si vybral víru a studium ukončil na vlastní žádost. Kvůli své víře neměl potíže s policií a vlast opustil z obavy, že bude kvůli víře zadržen. Z vlasti odcestoval proto, že je věřící a má obavu žít v Číně, kde bude zadržen a uvězněn pro svou víru. Žalobce uvedl, že v Číně existuje zprostředkovatelská kancelář, kterou požádal o pomoc a odjel s cílem pracovat, jelikož se obává uvést pravý důvod opuštění vlasti, kterým je víra. Měl cestovní pas a turistické vízum. Za cestu zaplatil asi 25 000 yuanů, tyto peníze mu poskytla matka. Dne 31. 5. 2016 provedl žalovaný s žalobcem doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce v něm ke svému odjezdu z Číny opakoval, že vyhledal zprostředkovatelskou firmu, která mu pomohla zařídit potřebné dokumenty k vycestování. Tato firma mu sdělila, že získat vízum do České republiky a dostat se tam je poměrně snadné. Přestože v žádosti o vízum uvedl, že do České republiky cestuje za účelem turistiky, neměl to v úmyslu, protože chtěl

požádat o azyl. O jeho záměru opustit Čínu věděla jeho matka, dva spoluvěřící a několik lidí z církevní organizace. Žalobce necestoval sám, protože byli společně věřící a společně zažívali pronásledování a chtěli požádat o azyl. Potvrzení o zaměstnání, které je součástí žádosti o vízum pro příjezd do České republiky, mu poskytla zprostředkovatelská firma a přiznal, že toto potvrzení není pravdivé. Dne 19. 10. 2016 byl s žalobcem proveden další doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Při něm byl žalobce podrobně dotazován na církev, ke které se hlásí, popsal charakteristiky této církve, uvedl, jakým způsobem se stal jejím členem a podrobně popsal průběh svého křtu. Dodal, že v Číně jsou všechny církve pronásledovány a čínská vláda loni nechala, stejně jako předloni, zničit některé kostely. V rámci tohoto pohovoru žalobce popsal událost, ke které došlo v září 2014, kdy jednoho dne šel, aby navštívil někoho z náboženské společnosti. Když přišel k jeho domu, zjistil, že tam není jízdní kolo, proto se ihned otočil a odcházel, jelikož dotyčného chtěl hledat někde jinde. V tom jej zadržel majitel domu a zavolal na něj policii. Došlo k nedorozumění, neboť zrovna v té době se mu ztratilo dítě a majitel domu si myslel, že dítě odvedl žalobce. Dítě se mezitím našlo, jelikož se samo ztratilo. To však již bylo v momentě, kdy žalobce odváděla policie a nafotila si jej. Přestože se dítě našlo, policisté jej nepustili a odvedli na služebnu. Majitel domu policii sdělil, že žalobce není odtamtud a že tam možná přijel krást. Na policejní stanici ho bili dokonce i obuškem, který měl železné zakončení. Žalobce policistům nesdělil své jméno, jelikož se bál vyzrazení ve spojitosti s náboženskou organizací. Pokud by sdělil své jméno a číslo občanského průkazu, určitě by si to zjišťovali ve škole a v té době mu škola nedovolila kvůli víře pokračovat ve studiu. Byl zadržen asi na 4 až 5 hodin, připoután k židli a tak se jej pořád dokola ptali na jméno a číslo občanského průkazu. Když jim tyto údaje nesdělil, chtěli, aby si stoupl zády ke stěně a několikrát ho opakovaně uhodili do obličeje. Poté po něm chtěli, aby si stoupl, stál v podřepu, natáhl před sebe ruce a v této pozici setrval dlouhou dobu. Když po nějaké době nemohl vydržet, začal se třást a policista k němu přistoupil a uhodil ho do oblasti břicha. Další policisté jej následně přišli opakovaně uhodit do oblasti břicha, až upadl na zem a kryl si hlavu, protože se bál, že jej budou dále bít. Odvedli jej do vedlejší místnosti, kde po něm chtěli, aby si stoupl a jednou nohou byl v podřepu a druhou měl nataženou, stejně tak ruce. Když v této pozici spadl na zem, policista jej přišel kopat a nařídil, aby vstal a udělal to samé, co předtím. Následně byl nucen, aby si sedl „na bobek“ a vydržel tak 5 minut, a to opakovaně. Policista se jej ptal, kdo vlastně je, zda není z Tibetu nebo z náboženské sekty. Jelikož vůči němu neměli žádné důkazy, řekli mu, aby odešel a nechali si jeho hodinky, peněženku, kde měl klíče od kola. Proti uvedenému postupu policie se žalobce nijak nebránil, protože když by dle jeho názoru člověk vznesl vůči policii něco, tak by to pro něj mohlo dopadnout mnohem hůře. Kromě tohoto problému žádné jiné problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami žalobce neměl. V případě návratu do vlasti se obává, že bude okamžitě po přistání na letišti v Číně zadržen policií. O přestěhování v rámci Číny neuvažoval, protože po celé Číně je situace stejná. Totéž se týká možnosti přestěhování do jiné okolní země, které jsou v blízkosti Číny, přičemž Čína i v těchto zemích má dostatečně velký vliv a dá se předpokládat, že situace je tam obdobná. V průběhu správního řízení žalobce doložil písemné prohlášení Q. C. potvrzující, že žalobce uváděl pravdivé skutečnosti a potvrzení Sboru Církve bratrské v Horní Suché ze dne 24. 5. 2016 o tom, že se žalobce s dalšími krajany zapojil do společenského života této církve. Dále správní spis obsahuje

internetové články v čínském jazyce a zprávu organizace China Aid rovněž v čínském jazyce. Součástí správního spisu žalovaného jsou shromážděné zprávy o zemi původu žalobce, a to:

- Informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR nazvaná „Pravá církev Ježíšova – Historie, věrouka a současné postavení“ včetně překladu do čínského jazyka,
- Výroční zpráva Human Rights Watch 2017 ze dne 12. 1. 2017 včetně překladu do čínského jazyka,
- Zpráva Freedom House ze dne 27. 1. 2016 nazvaná „Svoboda ve světě 2016 – Čína“,
- Výroční zpráva Amnesty International ze dne 24. 2. 2016,
- Výroční zpráva China Aid association z března 2016 o pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou,
- Zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 10. 8. 2016 o svobodě vyznání v Číně za rok 2015,
- Zpráva Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii v Číně za rok 2015 ze dne 21. 4. 2016 a Zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie z března 2016 nazvaná „Čína: Křesťané“.

6. Veškeré shora uvedené zprávy byly ve správním spise opatřeny překladem do čínského jazyka.
7. K informacím o zemi původu žalobce krajský soud poznamenává, že z obsahu správního spisu nezjistil zmiňovanou Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 98863/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015, na kterou bylo poukazováno v žalobě a která se má zmiňovat o zatýkání a mizení osob navrátilých se po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu na území Číny.
8. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
9. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována, nebo trpěna původci pronásledování.
10. Podle článku 9 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu

poskytnuté ochrany (tzv. kvalifikační směrnice), aby bylo jednání považováno za pronásledování ve smyslu čl. 1 odst. A Ženevské úmluvy, musí být:

- a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle článku 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit nebo
 - b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému písm. a).
11. Podle odst. 2 téhož článku kvalifikační směrnice za pronásledování ve smyslu odst. 1 mohou být mimo jiné považována tato jednání:
- a) použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí;
 - b) právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem;
 - c) nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání;
 - d) odepření soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu;
 - e) trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2;
 - f) jednání namířená proti osobám určitého pohlaví nebo proti dětem.
12. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se udělí doplňková ochrana cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
13. Podle odst. 2 téhož ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje:
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu,
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
14. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí i z připojeného správního spisu vyplynulo, že žalobce jako zásadní a v podstatě jediný důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl obavy z pronásledování z důvodu skutečnosti, že je příslušníkem náboženské skupiny zvané Zhen Ye Su – Pravý Ježíš. Žalovaný tuto skutečnost v odůvodnění svého rozhodnutí nijak nezpochybil, když uvedl, že „po porovnání informací sdělených žadatelem, resp. jeho právním zástupcem, dospěl následně

k závěru, že nelze zcela vyloučit, že žalobce je příslušníkem Pravé církve Ježíšovy, neboť jeho výpovědi stran uvedené církve alespoň v základních obrysech odpovídají informacím, které by řadový příslušník církve i s ohledem na jeho vzdělání, věk a sociální původ mohl mít“. Následně žalovaný uvedl, že s ohledem na tvrzenou příslušnost žalobce k Pravé církvi Ježíšově se seznámil se situací v oblasti dodržování svobody vyznání v Číně. Podle Informace Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017 omezuje vláda „praktikování náboženství na 5 oficiálně uznaných náboženství a pouze v oficiálně uznaných náboženských prostorách“. Informace dále uvádí, že vláda klasifikuje mnoho náboženských skupin, které nejsou pod její kontrolou, jako „kulty zla“. Dle Zprávy Freedom House Svoboda ve světě 2016 – Čína ze dne 27. 1. 2016 je svoboda vyznání ze strany formálně ateistické komunistické strany Číny přísně omezována. Všechny náboženské skupiny jsou povinny se registrovat u státní správy, která řídí jejich činnost, dohlíží na duchovenstvo a upravuje teologii. Některé skupiny včetně určitých buddhistických a křesťanských sekt jsou zakázány a jejich členové jsou pronásledováni, vězněni a mučeni. Mezi největší z nich patří duchovní hnutí Falun kung, jehož stoupenci byli i v roce 2015 nuceni čelit vazbě v zařízeních mimo zákonný systém za násilné obrácení na víru nebo byli odsuzováni k dlouholetým trestům odnětí svobody. Postihováni byli i ti, kteří vystoupili na jejich obhajobu. Ostatní neregistrované skupiny včetně neoficiálních protestantských a římskokatolických kongregací působí v legální šedé zóně. Některé jsou schopny se poklidně setkávat za tichého souhlasu místních správních orgánů, zatímco shromáždění jiných domácích církví jsou naopak přepadávána nebo vykazována ze svých shromaždišť. Výroční zpráva Amnesty International 2015/2016 – Čína ze dne 24. 2. 2016 uvádí, že svoboda vyznání v Číně byla i nadále systematicky potlačována. Vláda pokračovala ve své kampani demolice kostelů a strháváním křesťanských křížů v provincii Če-t'iang. Podle zpráv o lidských právech a demokracii za rok 2015 vydaných Ministerstvem zahraničních věcí Velké Británie ze dne 21. 4. 2016 docházelo v Číně i nadále k omezování aktivit občanské společnosti, omezování bohoslužeb a kulturních projevů menšin. Výroční zpráva China Aid Association za rok 2015 z března 2016 uvádí, že všechna vládní ministerstva zesílila v roce 2015 potlačování tzv. kultů a domácích církví, nejostřejší z těchto akcí byly zásahy proti křesťanství v provincii Če-t'iang. Zpráva rovněž uvádí, že domácí církve byly přísně sledovány a donucovány k připojení se k oficiální církvi. Dle Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o Svobodě vyznání za rok 2015 ze dne 10. 8. 2016 Ústava Číny stanoví, že občané mají svobodu náboženského přesvědčení, ale omezuje ochranu praktikování náboženské víry na „normální náboženské aktivity“ a nedefinuje „normální“. Ve zprávě je rovněž uvedeno, že v průběhu uplynulého roku se nadále objevovaly zprávy, že státní orgány fyzicky týraly, zadržovaly, zatýkaly, mučily, odsuzovaly k trestům odnětí svobody nebo šikanovaly stoupence zaregistrovaných i nezaregistrovaných náboženských skupin za aktivity související s jejich náboženskou vírou a jejich provozováním náboženských praktik. Podle Zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie – Čína: Křesťané z března 2016 se čínské úřady snaží mít pod kontrolou všechny oblasti náboženského života. Omezování náboženských svobod a činností je rozsáhlé, existují ovšem také značné rozdíly v přísnosti omezení v jednotlivých regionech. Povinnost registrovat se u příslušných státních orgánů mají všechny náboženské skupiny. Protestantské skupiny, které nemají vazby na vlastenecké sdružení a katolíci vyznávající loajalitu k Vatikánu, nemají možnost registrovat se jako právnické osoby.

Některé z nich se mohou scházet s tichým souhlasem místních úřadů, ale setkání jiných „domácích církví“ jsou rozháněna nebo jsou jejich členové vyháněni z míst, kde se scházejí. Z těchto citovaných zpráv o zemi původu žalobce žalovaný následně učinil tento závěr: „po porovnání informací sdělených žadatelem a jejich porovnání s výše uvedenými informacemi o situaci členů náboženských menšin v Číně správní orgán dále konstatuje, že tito se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek“. Jinými slovy, žalovaný z citovaných shromážděných zpráv o poměrech v zemi původu žalobce má za prokázáno, že v Čínské lidové republice je svoboda náboženského vyznání do značné míry omezována a že v této zemi existuje pronásledování z náboženských důvodů. S tímto dílčím závěrem žalovaného krajský soud zcela souhlasí.

15. Krajský soud však nemůže souhlasit s dalším závěrem žalovaného, a sice že „pokud jde o individuální tvrzené pronásledování žalobce z důvodu náboženského vyznání nebo jeho budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do vlasti, pak v tomto bodě správní orgán důvodnost žádosti jmenovaného o mezinárodní ochranu dle zákona o azylu neshledal“. Podle žalovaného žalobce nebyl ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek rozhodně dlouhodobě pronásledován ve smyslu zákona o azylu, tedy nebyla závažným způsobem porušena jeho základní lidská práva. Pokud jde o jediné zadržení žalobce, ke kterému mělo dojít v září roku 2014, žalovaný poukázal na to, že žalobce byl zadržen z důvodu obvinění z únosu syna majitele jednoho domu, v němž žil jeho spoluvěřící a z krádeže. K jeho zadržení došlo rok před odjezdem z vlasti a podáním žádosti o mezinárodní ochranu v ČR a podle žalovaného „nelze zde shledat konkrétní příčinnou souvislost těchto kroků“. Podle žalovaného jednání policistů vůči žalobci překročilo akceptovatelnou míru a šlo zcela evidentně o porušení služebních povinností i zákona z jejich strany a jednalo se o jediný konkrétní incident, kterému tento v zemi svého původu čelil, a tedy svou opakovaností rozhodně nedosáhl úrovně porušení základních lidských práv tak, jak to vyžaduje zákon o azylu pro naplnění definice relevantního pronásledování. Žalovaný dále poukázal na výpovědi žalobce, který opakovaně hovořil obecně o zadržování členů křesťanských církví v Číně či o jednotlivých incidentech a zadržení jiných souvěrců. Podle žalovaného žalobce pouze využil znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby následně vygradoval svůj azylový příběh a vytvořil údajné obavy z návratu do vlasti, přestože on sám ohrožen ve vlasti nikdy nebyl. Podle žalovaného žalobci objektivně nikdo nebránil v jeho víře, resp. vyznání a nedošlo u něj k žádnému ohrožení či porušení svobody jeho vyznání, a ani ohrožení jeho zdraví, života, osobní svobody či jiných základních lidských práv. Tento dílčí závěr dle názoru krajského soudu je ničím nepodložený a je v příkrém rozporu s tvrzením žalobce, které v průběhu řízení nebylo vyvráceno, a sice že je křesťanem konkrétně členem církve Zhen Ye Su od roku 2012. Žalobce tedy měl důvodné obavy plynoucí z pronásledování z důvodu příslušnosti k této náboženské skupině, pro kterou by mohl být v Číně kdykoliv policejními orgány zatčen. Skutečnost, že byl policií v září 2014 zadržen a podroben mučení a ponižujícímu zacházení, je dle názoru soudu dostatečná pro jeho obavy z pronásledování v případě nuceného návratu do země původu, byť toto zadržení bylo uskutečněno z jiných důvodů, tedy pro podezření, že se měl dopustit krádeže. Při úvaze a hodnocení žalobcových obav z pronásledování z náboženských důvodů nelze pominout, že k víře jej dovedla jeho matka, s níž se jeho

otec pro její vyznání rozvedl a páchal na ní fyzické násilí. Z důvodu víry otec žalobce zavrhl a zpřetrhal s ním rodičovské vztahy. Nelze také pominout tvrzení žalobce, že z důvodu náboženského vyznání byl nucen opustit vysokou školu a ukončit studium. Přestože se tedy incident v souvislosti se zadržením žalobce v září 2014 nevztahoval bezprostředně k jeho náboženskému vyznání a praktikování jeho víry, nelze jednoznačně tvrdit, že v případě žalobce nebyly shledány důvody pro jeho obavy z pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu a článku 9 kvalifikační směrnice. V této souvislosti je pro krajský soud nepřezkoumatelné tvrzení žalovaného, že v případě žalobce neshledal závažné porušení jeho lidských práv z důvodu náboženské příslušnosti ani v minulosti a ani do budoucnosti. Odkaz žalovaného ohledně tohoto tvrzení na soudní judikaturu uvedený na str. 27 napadeného rozhodnutí je pak zcela nepřiléhavý.

16. Za zcela nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje krajský soud odůvodnění napadeného rozhodnutí i v té části, v níž žalovaný odkazuje na možnost žalobce řešit svou situaci využitím vnitřního přesídlení v rámci Číny. Žádná z použitých zpráv o poměrech v zemi původu žalobce totiž neuvádí to, že v některé části Čínské lidové republiky nedocházelo k náboženskému pronásledování; naopak tyto informace dokladují, že k tomuto pronásledování dochází na celém území.
17. Z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že s otázkou neudělení doplňkové ochrany žalobci podle ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, zejména s tím, zda žalobci hrozí v případě návratu nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, se žalovaný vypořádal tak, že doslovně opsal odůvodnění týkající se neudělení azylu podle § 12 písm. b) téhož zákona. I v této části hodnotí krajský soud odůvodnění napadeného rozhodnutí jako nepřezkoumatelné ze stejných důvodů, jak bylo uvedeno výše.
18. Žalovaný mimo jiné v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce přicestoval do České republiky zcela zjevně v rámci organizované skupiny dalších svých spoluobčanů, údajných souvěrců, které však, až na svého spolužáka ze školy pana Q. C. nikdy dříve neznal, a to na základě víza získaného stejně jako v případě jeho souvěrců za pomoci uvedení řady nepravdivých skutečností a doložení více méně padělaných, resp. opětovně nepravdivých dokumentů na zastupitelském úřadu ČR v Pekingu. Dále žalovaný uvedl, že nemá pochybnosti o tom, že příjezd žalobce i ostatních jeho údajných souvěrců byl zcela jistě pečlivě organizovaným ze strany třetích osob, které za úplatu zajistily, jak vydání víz pro tuto konkrétní skupinu osob za pomoci nepravdivých informací a pozměněných dokumentů, tak hromadný příjezd konkrétních osob do ČR a následně i jejich cestu k podání žádosti o mezinárodní ochranu v Zastávce u Brna. Důvody k odjezdu žalobce byly podle žalovaného zcela jiné a jejich motivy svědčí spíše o ekonomických zájmech, než o útěku před údajnou náboženskou persekucí. Z obsahu správního spisu však nevyplynul jediný důkaz na podporu těchto závěrů. Krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že tento závěr žalovaný prezentoval v odůvodnění dalších žalobou obdobných napadených rozhodnutí, přičemž ani z jednoho rozhodnutí nevyplynulo, kdo konkrétně příjezd žadatelů o mezinárodní ochranu z Číny organizoval, jaký k tomu měl důvod, resp. co bylo záměrem této organizované akce. Nutno dodat, že i kdyby tato organizovanost byla prokázána, rozhodně by sama o sobě nemohla být důvodem pro neudělení azylu či doplňkové ochrany.

19. V souvislosti s neudělením doplňkové ochrany žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že považuje obavu žalobce ze zatčení čínskými státními orgány z důvodu jeho žádosti o azyl za nepodloženou a čistě hypotetickou spekulaci a domněnku, neboť žalobce nad rámec obecného tvrzení neuvedl a nepředložil během správního řízení žádné relevantní skutečnosti, které by jím tvrzené nebezpečí činil reálným a které by pro něj bylo dostatečným důvodem domnívat se, že ho může s významnou pravděpodobností postihnout. Žalobce neuvedl ani žádné konkrétní právní předpisy či omezení, které by se na něj měly vztahovat v souvislosti s dalším pobytem nad rámec platnosti turistického víza. K tomu žalovaný poukázal na „neexistenci důkazu o systematickém týrání včetně zadržování a špatného zacházení neúspěšných žadatelů o azyl, kteří se vracejí do Číny“. K této části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí musí krajský soud konstatovat, že k posouzení otázky bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o azyl do Čínské lidové republiky si žalovaný neopatřil žádné relevantní informace, což bylo jeho povinností a dopustil se tak další vady řízení. Z obsahu odůvodnění pak není vůbec patrné, z jakého důvodu nepoužil žalovaný namítanou Zprávu Ministerstva zahraničních věcí č. j. 98863/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015, pojednávající údajně o zatýkání a mizení osob navrátilých se po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu na území Číny.
20. Ze shora uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení tímto rozsudkem bez jednání v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s. zrušil a věc podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Bude na žalovaném, aby si opatřil doplňující informace týkající se bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu do země původu žalobce a v novém rozhodnutí srozumitelně a dostatečně odůvodnil neudělení či udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu a doplňkové ochrany podle ust. § 14 odst. 1, 2 téhož zákona.
21. V souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. zavázal soud žalovaného k zaplacení nákladů řízení žalobci ve výši 8 228 Kč, které představují náklady jeho právního zastoupení advokátem v rozsahu dvou úkonů právní služby po 3 100 Kč a dvou režijních paušálů po 300 Kč, tj. 6 800 Kč podle ust. § 7, odst. 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění. S připočtením 21 % DPH, tj. 1 428 Kč, činí celkem tyto náklady 8 228 Kč.
22. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce byla přiznána odměna za zastupování žalobce v rozsahu jednoho úkonu právní služby za 3 100 Kč a jednoho režijního paušálu za 300 Kč, tj. 3 400 Kč v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění. S připočtením 21 % DPH, tj. 714 Kč, činí celkem odměna za právní zastoupení žalobce 4 114 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 29.07.2019

JUDr. Petr Indráček
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje